O simptomatologie a trăirilor estetice

On Iulie 06, 2018

În opera pe care o privești trebuie să se simtă știința și personalitatea celui ce a plăsmuit-o.

Mă străduiesc să definesc un fel de oscilare între inițiativa de a interpreta o compoziție artistică și fidelitatea față de mesajul pus în prim planul conștientizării actului creator. Lumea în care trăiesc, o componentă cheie a oportunității de a-mi dezvolta cunoștințele generale despre viață, despre frumos și bine, pare a avea o corespondență trainică într-un univers paralel. Într-o asemănare cu linia curbă a visului care limitează la abstract și cu linia aparent dreaptă a desenului, culoarea potrivită găsită, ce deschid accesul spre o valoare fundamentală a artei, numită libertate de expresie.

Însăși esența acestei libertăți, care e una cu slujirea lui Dumnezeu, având deschidere spre logica și valoarea vieții, desemnează o schimbare a compoziției și originii unui punct de vedere deja intens susținut de spațiul unui mimesis inversat. Principiu estetic, dezvoltat mai ales în antichitate, potrivit căruia arta este imitarea realului.

Aici mă văd nevoit să recunosc un al doilea lucru, tot la fel de primordial în satisfacerea unei viziuni obiective ca supremul unghi de vedere ce mi-a permis să cunosc lumea ca pe o taină și să-i atribui semnificații simbolice. El împărtășește, asemenea vechilor cărți de învățătură, îndemnul de a constata o mutație dinspre artă spre știința bazată pe continuitatea unei transformări permanente de natură conceptuală.

Orice etapă, orice aspect, orice arie a vieții împărtășește ceva din interiorul unei enigme, posibile cicluri de căutări, șlefuiri de identitate, frământări spirituale, acumulări de sensuri în cadrul unui labirint imens, colorat cu acea nuanță a îmbinării rozului cu cenușiul, a deprinderilor și expresiilor caracteristice stilului controlat de o rațiune care pleacă mereu urechea la inimă. Nu degeaba, atunci când încerc să-mi exprim potențialul artistic, să formulez vizual un nou orizont, mă simt în preajma unui Don Quijote, transplantat într-o lume aparent neschimbătoare, rostuită după legi aparent misterioase, făcută să amendeze ori să fericească după dreptate pe făuritorii ei.

Ceea ce este imaginat drept absolut ca taină supremă în arta mea, cade în extrema unui compromis dintre sinceritate și gradul ridicat de flexibilitate în ceea ce privește definirea unui nou profil de arhitect al lumii, într-un stil cadențat al labirinturilor afective și suprapuse ale personajelor propriul Ego, propriilor trăsături și fapte constructive.

Leadership: Poți să extinzi cadrele de referință ale reprezentărilor tale imaginare cu determinări conceptuale în care este integrată experiența personală?

O ghicitoare în interiorul unei enigme este ca un tablou plăsmuit din delicatețea unui gest spontan, exersat îndelung, ca urmare a unui dialog strâns cu ochiul care anticipează o nouă direcție de compoziție și răspunde mai rapid decât mâna. Încă o dată, mă aliniez căii de a trăi o metaestetică în decursul vieții, supus fiind unor transformări de ordin cantitativ sau calitativ.

Investirea culorii cu energia radiantă a vieții lăuntrice, ochiul magic al șansei de a ști cât de mult mint sau cât de mult rămân autentic în materie de psihologie a creatorului, înrudește experiența artistică, servind drept îndreptar spiritual, cu extraordinara experiență picturală a unei Divinități care așează o conștiință comună în toți oamenii.

Privesc plin de curiozitate imensa diversitate de forme de viață și aparenta lor perfecțiune, asemenea unui genetician care studiază moleculele și este mult mai în măsură să interpreteze informațiile adunate, încercând să deslușesc ceea ce Jacques Ruffié numea "una dintre cele mai misterioase frontiere ale cunoașterii".

Fără îndoială, am de reconstituit o imagine de ansamblu satisfăcătoare evoluției. Dar nu o imagine totală. Aidoma unui tablou de esență clasică, ea conține două mari componente: una informațională cu determinări culturale și una perceptuală vizând totalitatea reprezentărilor imaginare grupate în jurul unui nucleu labil al ideilor.

În evoluția leadershipului mă legitimez ca un exponent de seamă al artei-științifice. Primul concept la care mă rezum când scriu, privind în jur, este acesta: "Observă Inteligent ! "

Mărturia unei opere pe cât de admirabilă pe atât de inaccesibilă se constituie din expresia decursă din asocierea culorilor și din profunzimea tainică a ceea ce descoperi prin tot ceea ce exprimi.

Orice lucrare pictată este o supradimensionare a activelor mele de proprietate intelectuală, pe care culoarea le conține prin calitatea sa autonomă, atingând speranța, gingășia, atracția. Cum poți să nu observi mugurii verzui ai copacilor, verdele proaspăt al ierbii, zborul plin de grație al porumbelului, în universul pictural al unui artist care lucrează doar cu creionul, cu foaia de hârtie și cu îmbinări stabilite de cuvinte, cu mijloacele de expresie ale unei cunoașteri de seamă care doar se poate împrumuta, dar fără a acorda nimănui dreptul de deținere?

În cartea "Cum se savurează un tablou", scriitorul Victor Ieronim Stoichiță încearcă să dea o explicație picturii *Chemarea Sfântului Matei* , realizată în 1661 de Juan de Pareja. Pentru a sublinia importanța experienței sale, Pareja a recurs la o figură de stil cunoscută sub numele de *metalepsă de autor,* reprezentându-se în extremitatea stângă a pânzei, sub trăsăturile unui personaj secundar, dar important totuși prin funcția sa: el ține în mână un bilet pe care se poate citi: "Juan de Parefa 1661".

Tabloul ar putea (la limită) să funcționeze și fără acest personaj, care este un adaos facultativ, fără a fi totuși lipsit de semnificație.

Aceasta este, de fapt, calitatea unei opere care își privește artistul din perspectiva unui fin observator și al unui sensibil martor ocular. Dar nu vreau să întind prea mult acest subiect, introducând alte linii de forță, contururi de forme tipice pentru o lucrare ce înfățișează, la modul general, portretul individualității unui artist. Aș menționa doar atât:

Singura cale de dialog cu diversitatea unei lumi vaste, cu ajutorul conceptului totalității, încât să înlocuiești realitatea vieții cu știința pe care o deții, este să te plasezi tu însuți în opera pe care o plăsmuiești.

O simptomatologie a trăirilor estetice impune efectuarea explorării de cadre pline de mister, dialoguri scurte, dar pline de conținut, într-o artă a comparațiilor dintre experiența personală și informația percepută prin limbaj sau imagine, în "display"-ul virtual reprezentat de constiință.

O trăire estetică este o creștere a conștientizării reacției tale față de ceea ce transmiți.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-simptomatologie-a-trairilor-estetice.html